

KATARÍNA HOLETZOVÁ

SMRT PROKLETÝCH

STRHUJÍCÍ PÁTRÁNÍ PO PACHATELI RITUÁLNÍCH VRAŽD

Smrt prokletých

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Katarína Holetzová
Smrt prokletých – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

KATARÍNA HOLETZOVÁ

SMRT PROKLETÝCH

PŘELOŽIL MIROSLAV ZELINSKÝ

KATARÍNA HOLETZOVÁ

SMRT PROKLETÝCH

*Věnováno Andrejovi,
nejlepšímu partákovi z detektivní kanceláře,
která sídlila v jeho dětském pokoji.*

1. Část

*„Zní pochvalná píseň z Matčiných úst.
Matka je překrásný pták, který přinesl
naším prapředkům do domů oheň.“
(Velesova kniha)*

1. kapitola

Na kopci přezdívaném Praška vzplály ve všech světových stranách čtyři vatra. Zapálení každé z nich mělo svůj jedinečný význam. Severní vatra vypuzovala zimu a mráz, západní lákala sluneční paprsky, východní zajišťovala dostatek vláhy a jižní přivolávala nové potomstvo, které mělo být počato v letních měsících.

Jejich příprava trvala téměř týden, samotnou stavbu však měli muži hotovou v průběhu jednoho dne. Trámy naskládali křížem přes sebe a pak je ručně odřezávali, aby se konstrukce postupně zužovaly jako pyramida. Vnitřek vystlali suchými větvemi a odpadem z místní pily, mezi to na závěr nastrkali hadry polité benzínem. Když na ně dopadla velká zápalka, pohltit oheň výsledek jejich náročné práce za pár vteřin. Plameny šlehaly k nebesům a svou majestátností vzbuzovaly respekt.

První návštěvníci se na kopec začali trousit kolem čtvrté odpoledne, ale dalším v brzkém příchodu zabránilo nečekané vedro. Jen co začala teplota na teploměru klesat, lidé přibývalo a pod večerní oblohou se záhy ozýval hlasitý křik i zpěv povzbuzený alkoholem. Skupinka heligonkářů vyhrávala čím dál falešněji a získávala si stále více nadšených fanoušků. Děti pod nenápadným dohledem úzkostlivých

matek pobíhaly po okolí. Deky a igelity zaplnily Prašku a zapalování vater se rychle stalo pouhou záminkou k nevázané zábavě.

Oslavy letního slunovratu patřily k nejdůležitějším událostem ve vesnici. Tradice přetrvávala po staletí a jen málokdo z místních ji vynechal. Kdo nepřišel, jako by ani neexistoval. Byla to příležitost potkat se se všemi sousedy na jednom místě, popovídat si, zasmát se – jako za starých časů. Okolní svět se o obyvatele Terovců nezájímal a oni se ten svůj snažili co nejdéle udržet v tajnosti. Vysoko nad civilizací byli opět syny a dcerami svých předků, kteří přežili uprostřed lesů navzdory těžkým podmínkám.

Praška byla pro takovou událost ideálním místem. Tvarem připomínala klobouk, její hřeben byl široký a plochý, což ji odlišovalo od zbývajících špičatých kopců, které obklopovaly vesnici. Byla k domům nejbližší a přístup k ní byl téměř bezproblémový. Hustým lesem vedla klikatá cestička pokrytá zaschlým bahnem a prachem, podle nichž získal kopec své nelichotivé pojmenování. Trvalo necelou půl hodinu, než se návštěvníci dostali k opuštěné pasece. Jehličnany na vrcholu podivné hory zničil prudký vítr a seříznutý cíp se lety změnil ve směs pařezů, divoce rostoucí trávy a hlíny rozryté traktory. Na vyplněnou plochu se vešly mohutné konstrukce vater i desítky lidí.

Smrky vyrůstaly až ve strmém srázu o několik metrů níže. Lesy na Prašce byly odjakživa tmavší a hlubší než kdekoliv jinde v okolí.

Na dutém pařezu, mimo hlučnou společnost, seděla útlá dívka a bezděčně si prozpěvovala jednu z lidovek. Jemný dětský hlas zanikal v radostném křiku a praskání ohně doznívajícím z dálky. Linda chodila s matkou na slavnost každý rok, znala všechny tváře na Prašce, a přesto měla pocit, že se jí situace kolem vůbec netýká. Z bezpečné vzdálenosti sledovala malý zářivý předmět a nedokázala vnímat nic jiného. Takový zvláštní kámen ještě neviděla.

Velikostí a tvarem se nelišil od ostatních, v průměru měl sotva tři centimetry. Jeho nepřírozená načervenalá záře však vyzařovala teplo, které ji hypnotizovalo. Kámen byl jiný a sám. Ten pocit dobře

znala. Musela se ho dotknout, musela ho držet v rukou a mít ho u sebe. Ve skřínce se svými poklady by pro něj určitě našla vhodné místo.

Přistoupila blíž k ohni a pohled upírala na jeden jediný bod. Lidé okolo pro ni byli pouze zamlženou masou, jejíž jásoť připomínal rozladěný kompars v muzikálu. Jako duch procházela mezi veselými obličejí spolužáků a jejich rodičů. Klekla si na špinavá kolena, opřela se o zem a sklonila se co nejbližší ke třpytivému předmětu. Ulevilo se jí, když zjistila, že jeho kouzlo nevyprchalo ani při pohledu z těsné blízkosti. Stále byl stejně fascinující, přitažlivější než drahokam.

Zhluboka se nadechla a pevně sevřela křehký kámen v dlaní.

„Lindo!“ ozvalo se polekaně. „Okamžitě pusť ten uhlík, popálíš se!“

Černé zornice se rozšířily hněvem. Sevřela rty, a přestože ihned po napomenutí začala cítit v dlaní nepříjemné pálení, přesvědčovala se, že kámen jen tak neodhodí. Tvář se jí zkřivila bolestí.

Spolužáci se během krátké chvíle seběhli kolem ní do kruhu, aby si scénu vychutnali.

V ústech pocítila slanou chuť slz. Už to déle nevydrží.

Doutnající uhlík pomalu sklouzl z malé dlaně a při dotyku se zemí se rozpadl na kousky. Samým studem nad vlastní hloupostí zrudla. Pokřiky dětí potupu jenom znásobily.

Linda na rozdíl od většiny dívek v jejím věku nebyla ráda centrem pozornosti. I popálená dlaň bolela méně než řeči, které následovaly. Nedokázala si na ně zvyknout. Krasňanová sem, Krasňanová tam. Bláznivá, hloupá, divná, prokletá. Její příjmení bylo jako jizva vypálená na čele Harryho Pottera. Musela s ním žít a neexistovalo nic, co by ji tohoto symbolu zloby a zkaženosti zbavilo.

Zklamaně svěsila hlavu a rychlým krokem se snažila prodrat z nepříjemného obklíčení dětských těl. Nadávky ji pronásledovaly až k osamělému útočišti na druhé straně Prašky. Dlaň jí zrudla a na čáře života bublal ošklivý puchýř. Fyzická bolest ji na chvíli uklidnila.

Ukazováčkem rýpala do popálené kůže a snažila se nevnímat skutečný důvod svého strachu.

Hlouček opilců však překřičel i tóny heligonky a přitahoval pozornost celé Prašky.

Vulgární shromáždění vedla její matka. Hlasitým smíchem čněla z čistě mužské společnosti a v leopardích šatech přímo prosila o aplaus nad každou nesrozumitelnou větou, kterou se jí podařilo vypravit z úst.

Linda se k ní během celého večera ani nepřiblížila. Plechovky piva pohozené na trávě a láhev domácí pálenky, kolující z úst do úst, se jí hnusily. Ale pach alkoholu a cigaret byl silnější než výrazná vůně ohně. Podle tohoto smradu vždy věděla, kde se její jediný rodič nachází, mohla by chodit kolem dokola poslepu.

Matka přišla na oslavu v dobré náladě. Už ráno ji viděla nalévat si víno do velkého hrnku na kakao. Iveta, jak ji pro sebe s odporem nazývala, si pískala známý hit a nakrucovala se před zrcadlem v nových šatech. Do kabelky, která byla údajně opravdu značky Louis Vuitton, vložila malou lahvičku s alkoholem a dvě krabičky Marlboro Light. Po chvilce přemýšlení dokonce sbalila ze spíže i balík křupek a slaných tyčinek, což bylo neobvyklé. Na občerstvení pro jiné většinou nemyslela.

Tuto pedantickou přípravu a veselost sledovala Linda s podvědomou hrůzou. Vůbec se jí to nezdálo a nemohla se zbavit zlé předtuchy.

Nebudu na to myslet, opakovala si a nutila se přijít na jiné myšlenky. Nebýt bolavé dlaně, jistě by si ukazováčky strčila do uší, aby se alespoň na chvíli zbavila opilého hlasu, který ji tak znervózňoval.

Nenápadně odkráčela dál od davu a zaměstnávala si hlavu zkoumáním přírody, kterou považovala za svůj domov více než velký prázdný dům uprostřed vesnice. Kopce byly zalesněnými výběžky posety tak hustě, až se mohlo zdát, jako by byly obrostlé mechem. Linda si představovala, že je obr, který přijde do země a hory používá namísto postele. Myslela si, že pro takového obra musí být dotyk

se smrky a jedličkami příjemný. Lehne si a klidně usne uprostřed hor, tam, kde to nejvíce miluje.

Způsob, jakým si opilý muž vynucoval pozornost, se návštěvníkům Prašky nezamlouval již od začátku. Hromovým hlasem přerušoval hudbu i zpěváky a vrážel do každého, kdo mu neúmyslně zkřížil cestu. Nebrali ho na vědomí, dobře ho znali a věděli, že přílišný zájem jen povzbuzuje jeho agresivitu. Zvuk řinčícího skla se však nedal ignorovat.

„Cos to řekla? Cos to řekla?“

Hlavy se jako na povel otočily směrem k nejhlučnější skupince.

Mužův odulý obličej byl zdeformovaný hněvem, který dával najevo zastrašujícími gesty. V jedné ruce držel za hrdlo úlomek rozbité láhve, druhou tiskl hubené rameno ženy v leopardích šatech.

„Řekl jsem, opovaž se! Slyšíš mě vůbec, Iveto? Nikam nejdeš!“ Křičel na ni a svou bezvládnou obětí třásl.

Jeho partnerka se neobratnými pohyby snažila ze sevření vymáknout. Odevzdaně se potácela a nesouvisle mumlala cosi o věrnosti a lásce. Pokleslá v kolenou visela na druhovi jako loutka pohozená na poličce v divadelní šatně.

„Slyším! Vždycky tě slyším, vždycky. Jenomže když ty mě nemáš rád.“

Rukama se snažila pohladit mužovo odhalené břicho hustě porostlé tmavými chlupy. Bezvzádně šmátrala do vzduchu, což jejího společníka rozesmálo.

„Jsi nechutná a blbá, z pekla tě poslali, ty ohavo,“ odrkl s odpořem.

Iveta se po chvíli neúspěšného dokazování své lásky svezla zpět na trávu a ze země zvedla láhev slazené vody, aby zahнала sucho v ústech. Tvářila se, že se každou chvíli rozpláče, ale muž v rozepnuté košili se nenechal obměkčit.

„Nikam nepůjdu,“ uklidňovala ho mezi škytáním. Ale tato odpověď ho vůbec neuspokojila. Z výšky zhnuseně sledoval svou

sedící partnerku a nosem popotahoval hleny. Vypadalo to, že na ni každou chvíli plivne. Nakonec se však rozhodl pro razantnější krok. Rozehnal se k výkopu. Jeho tlustá noha ve vojenských botách se nebezpečně přiblížila k Ivetinu spánku.

Celá vesnice sledovala hrozivý výjev se zatajeným dechem, i heiligenky ztichly.

Noha se však ve vzduchu zastavila, jako by si úder na poslední chvíli rozmyslela. Muž se nahlas rozesmál, zjevně spokojen se svým výstupem. Vylekaný pohled v milenčině tváři ho pobavil. Naklonil se s úsměvem k opilé ženě a padající hlavu pevně sevřel v mozolnatých dlaních. Její rozcuchané hnědé vlasy zakrývaly šokovaný výraz.

Zatvářil se, že jí chce něco pošeptat, nakonec však na ruměnou tvář vlepil nečekanou facku.

Hlava jí odletěla na stranu.

„Fero, přestaň. Jsou tu děcka,“ prohlásil klidně jeden z mužů, který celý výjev pozoroval z těsné blízkosti. Byl to ženin bratr, nejbohatší muž z vesnice.

Na Prašce to zašumělo. Publikum přestalo předstírat nezájem a hořelo nedočkavostí po dalším dějství. Takové divadlo nikoho z nich nepřekvapilo. Místní se mohli spokojeně uvelebit na svých dekách a sledovat, co se děje. Kdyby to Fero přehnal, museli by zasáhnout, ale nikdo z nich nechtěl riskovat vlastní zdraví. S každým lokem vodky se mužova agresivita stupňovala.

Následoval další výkop a vystrašený křik. Iveta padla do trávy a propukla v pláč.

Tři chlapi otráveně vstali z udusané trávy a rozhodli se před očima celé společnosti dvojici oddělit. Nebylo zapotřebí moc síly.

Útočník chvíli předstíral souboj, ve skutečnosti však nedokázal protestovat. Párkrát se zamotal kolem vlastní osy a nakonec se sám nechal odevzdaně doprovodit z kopce. Jeden ze společníků ho objal kolem ramen a doprovázel prašnou pěšinkou směrem do vesnice.

Iveta si lehla k dece a hlavu teatrálně zabořila do dlaní.

Hudebníci opatrně spustili první tóny známého šlágru.

Když už to vypadalo, že scéna dosáhla finále a život na kopci se vrátí do zajetých kolejí, muž se znenadání otočil, popošel několik kroků blíže k davu a zahučel mocným hlasem.

„Je to dcera děvky!“ spustil nahlas, aby ho slyšelo celé osazenstvo. „Krasňanová, tvoje matka byla děvka, ty jsi taky děvka. Slyšíš mě vůbec?“ Ukazováčkem hrozivě mířil na milenku.

Lidé na Prašce se dívali jeden na druhého a nespokojeně kroutili hlavami. Nikdo neřekl ani slovo.

Fero zlostí kopl do nejbližšího kamene a setřásl ze sebe pomocníkovu ruku. Masitá tvář se leskla v záři vatry. Bylo mu jasné, že jeho představení pro dnešek skončilo. Ještě dvakrát zaklel a potácející se zmizel mezi větvemi v hustém lese.

Obec Terovce se rozprostírá na slovensko-českých hranicích, necelou hodinu cesty od nejbližšího krajského města. Je obklopená zalesněnými kopci tak hustě, až to působí, jako by se v nich ztrácela. Má sto třicet šest obyvatel, malé fotbalové hřiště, pohostinství U Ferdina, hospodu Jelínek a hospodu v malém kulturním domě, jejíž jméno nikdo nezná. Má školku i základní školu, děti je však tak málo, že se třídy každoročně spojují. Nejbližší pošta i malé zdravotní středisko se nacházejí v Kalinově, vzdáleném přibližně dvacet kilometrů jižně. Místní často říkají, že za Terovci je plot a za ním konec světa. Ve skutečnosti vesnice končí zastávkou autobusu a dál nevede větší cesta, jen úzké spleť cestičky do pustých údolí a neobydlených osad. Severně od obce vytvářejí kopce půloblouk, takže to vypadá, jako by byly poslední zábranou před státními hranicemi. Když se protrhá ranní mlha, horizont odhalí vysoké skalní pohoří rýsující se v dálce.

Pokud se v Terovcích ukáže někdo cizí, tak jen přes houbařskou sezonu nebo náhodou. Zatímco v sousedním Kalinově za poslední

roky vzrostl turistický ruch a v okolí přibývají horské hotely i rekreační chalupy, Terovce odolávají. Na mapě se totiž dají nalézt pouze v případě, že je velmi pozorně hledáte. Vyrostli uprostřed ničeho.

Milce a Robovi Svačinovým toto prostředí zcela vyhovovalo. Oba se zde narodili, chodili do školy, pracovali. Ani jeden z nich si nedokázal představit, že by vesnici opustil. Svou pozornost místo nadávání a brblání na nedostatek příležitostí obrátili ke zkrášlování obce. Dbali o dodržování „ducha Terovců“, jak tomu říkali, a stáli i za organizací oslav letního slunovratu. Nemuseli věšet plakáty ani svolávat hosty. Znali všechny Terovčany i s jejich problémy a životními osudy a jakákoliv událost se mezi pár desítek obyvatel rychle roznesla.

Hádka Ivety a Fera je nepřekvapila. Scénu sledovali manželé Svačinovi stejně znechuceně jako zbytek osazenstva, ale na rozdíl od sousedů po odchodu Fera neváhali a přistoupili k opilé ženě.

„Iveto, vstaň, prosím tě,“ přesvědčoval ji Robo za všeobecného veselí.

Podnapilí muži v okolí se předháněli v poznámkách o odhalených stehnech vykukujících zpod leopardích šatů. Nikdo z nich, ani Ivetin vlastní bratr, jim však nepřišel na pomoc.

Žena se bránila, mávala rukama ve vzduchu a popraskanými rty protlačila několik nesouhlasných slov. „Jděte pryč, nechejte mě tady, dejte mi pokoj.“

Chytili ji v podpaží a násilím zvedali, chodidla však měla stále obrácená do stran.

„Musím jít, položte mě!“ rozkázala arogantně a přitiskla si k ústům láhev.

Svačinovi bezmocně pokrčili rameny. Nechají ji tady, rozhodli se svorně a bez výčitek. Není důvod, aby se cítili provinile.

„Vezmu Lindu s ostatními dětmi domů,“ navrhla Milka, ale odpovědi se od ženy nedočkala. Osud dcery ji nyní nezajímal, po doušku vodky ožila a představa nevázané zábavy ji opět začala lá-

kat. Po několika pádech se svépomocí zvedla ze země a dotrmácela se až k nejbližšímu stromu na začátku lesa. Opřela se o kmen a nohou si podupávala úplně mimo rytmus písničky.

Svačinovi se po neúspěšné snaze vrátit lvetě alespoň zrnko důstojnosti rozdělili. Milku čekala cesta do vesnice společně s hrstkou matek a místních dětí, které měly být doma ještě před setměním. Jako učitelka to považovala za svou povinnost, obávala se jen, že vyrazili pozdě.

Cesta byla prudká, šlo o starou svážnici, kudy traktory po bouři stahovaly do údolí popadané stromy. Ve tmě mohla být tato trasa náročná, jinak netrvala ani půl hodiny. Oheň z hranic jim chvíli svítil na cestu, jeho záři však postupně nechávali za sebou.

Najednou se jí zdálo, že se mezi nedalekými větvemi kdosi pohnul. Lekla se, že některé z dětí uteklo pryč, zástup za nimi byl roztroušený. Ale kdo by se odvážil jít rovnou dolů strmým svahem? Už na rozbitou cestu kolem Prašky děti nadávaly. Popošla několik kroků k lesu a zakřičela. „Haló? Je tam někdo?“ Šramot utichl. Vrátila se tedy zpět ke svým svěřencům a zavelela k odchodu. Neměla chuť bloudit hustým lesem, vyhýbala se mu stejně jako většina Terovčanů.

Po chvílce na svůj pocit zapomněla. Cestou se pustila do družné debaty s matkou jedné třetačky. Neměla šanci zaslechnout, co se děje na konci zástupu.

„Lindo, víš, co dělá taková děvka?“

Dívka odvrátila pohled od svého trýznitele a dál mlčky kráčela z kopce. Jako vždy zůstávala pozadu, byla příliš opatrná a příliš pomalá.

„Ukážu ti to, chceš?“ zeptal se vtíravým hlasem.

„Vypadni, nebo zavolám paní Milku.“

„Ó, ty jsi dnes nějaká odvážná, Lindo. To se mi líbí,“ bručel puberták s podobenou pletí a pevně ji chytil za popálenou dlaň. „Ale nikoho nezavoláš, protože tě nikdo neuslyší. Všichni jsou už daleko před námi,“ procedil s neupřímným úsměvem.

Linda si všimla podivných záblesků ve spolužákových očích. „Pusť mě, nebo dostaneš,“ odsekla stále pevným hlasem, ale rty se jí už začaly třást.

To ho rozesmálo. Nepřitažlivá tvář posetá zanícenými uhry se otočila k davu.

„Kluci!“ zvolal, „... kluci, dcera děvky tvrdí, že dostanu, tak se pojdte podívat! A hádejte, co od ní dostanu!“

Několik členů jeho party se otočilo. Sebejistý teenager zvedl Lindinu ruku do výšky jako skalp, kterým přivoloval kamarády k sobě.

„Pusť mě!“ opakovala hystericky a trhala předloktím, aby se uvolnila z bolestivého sevření. Smečka odhodlaných pubertáků se k ní rychle blížila. Šli potichu, aby nevzbudili pozornost matek a učitelky v prvních řadách zástupu, ale jejich výraz mluvil za vše. Strachy se jí stáhlo hrdlo, měla ho plné zadržovaných slz a hlenů. Připomínali hladové vlky, kteří se po dnech půstu dostali k vytoužené potravě.

Snažila se zachovat rozvahu, myslet na kopce a místa, která milovala, ale hluboko v hrudi jí bublal hněv. Neznámý pocit sílil každou vteřinou a zatemnil všechno ostatní. V tom momentě neexistovalo nic jiného než odplata.

„Tumáš,“ zaútočila nečekaně a vši silou koplá spolužáka těsně pod koleno. A pak znovu a znovu. Nemohla přestat. Vytrhla se z jeho sevření a rukama mlátila kolem sebe jako pomatená. Párkrát se jí podařilo trefit mastnou tvář, někdy to odneslo rameno či břicho. Zdálo se jí, že ani nedýchá, že její srdce nebije. Jako by někdo jiný vstoupil do toho útlého těla.

Kluci zůstali překvapeně stát a s hrůzou sledovali nečekaný výjev.

„Co to děláš? Přestaň! Přestaň!“ ječel zbaběle mladík a poskakoval na jedné noze. Z očí mu vytryskly slzy a popraskané rty se zkřivily do grimasy. Když se v šoku svalil na zem, aby unikl dalším ranám zaťatých pěstí, jeho kamarádi se rozběhli na pomoc. Prach na silnici se zvířil pod dusotem robustních tenisek.

Ted' nebo nikdy, pomyslela si Linda, rozhlédla se kolem a bez rozmyslu se rozběhla mezi stromy. Musí uniknout.

Střemhlav se řítila mezi větvemi do houštiny a trvalo jí hodnou chvíli, než si uvědomila, že malí tyrani svůj boj vzdali hned na začátku.

„Běž si, ty malá děvko! My si na tebe počkáme!“ zakřičel náctiletý agresor a hodil po ní na rozloučenou šišku. Po chvíli se opřela o kmen smrku a vyčkávala, jestli se parta nevrátí. Ale jediné zvuky, které zaslechla, byly hlasy dospělých nahoře na Prašce. Ozývaly se z neurčité dálky.

Co teď? Vrátím se, nebo počkám, dokud nebudu mít jistotu, že už jsou ve vesnici? Z kapsy kalhot vytáhla mobil a s hrůzou si uvědomila, že je půl desáté. V lese se pomalu rozhostila tma.

Vítr se rozběhl mezi větve a z jeho svištění dostala Linda strach. Znělo to, jako by se stromy mezi sebou dorozumívaly vlastní řečí. Bušilo jí srdce. Neohrabaně ťukala kód do mobilu, aby si posvítila na cestu.

Vtom zaslechla pískání.

Zadržela dech a otáčela se, aby zjistila, odkud přichází. Ozvěna jí to ztěžovala, zvuk slyšela každou chvíli z jiné strany. Měla co dělat, aby se nahlas nerozvzlykala strachy.

Musí to být jenom někdo od nás, uklidňovala se. Duchové přece neexistují a divoká zvířata neumějí pískat.

Když spatřila bílý plášť zachytávající se o stromy, raději by přivítala ve své společnosti ducha. Nikdo jiný ve vesnici takový zvláštní oděv nenosil, musel to být on – Bohdan, člověk, který jí každou větou připomínal, jak ponižující je být Krasňanová. Místní léčitel neměl s její dětskou duší slitování. Povyšoval se nad většinu Terovčanů, tvrdil, že má nadpřirozené vlastnosti, a ji považoval za prokletou.

Linda se otrásla odporem. Nechtěla, aby ji objevil takto samotnou.

Ale Bohdan se břisky prstů dotýkal jednoho ze smrků a vůbec si jí nevšímal. Překvapeně sledovala jeho pohyby. V ruce měl malý

kapesní nožík a čepel tiskl velmi zlehka ke kůře. Něco do ní zaujatě vyrýval a se svým výtvozem byl zřejmě nespokojený. Odstoupil na dva kroky od stromu a pozorně se na něj zadíval. Při práci si hvízdal.

Stál jen pár metrů od Lindina dočasného útočiště. Ještě pevněji se chytla stromu, jako by v něm hledala záchranu. Potřebovala se zbavit jeho přítomnosti. Nesměl ji objevit samotnou uprostřed houštiny.

Buch! Hodila co nejdále od sebe kus suché větve, aby muže vyplašila. Podařilo se. Hvízdání ustalo. Zvedl překvapeně hlavu a vydal se zvědavě k místu, kde zvuk zaslechl.

„Je tu někdo?“ zeptal se polekaně.

Po chvíli pískání zcela utichlo a bílý plášť jí zmizel z dohledu.

Pousmála se nad vlastní šikovností.

Nesmím být slabá, musím už jít, nesmím se bát, znělo jí v hlavě. Houstnoucí tma jí však bránila v odhodlání. Zdálo se, že je v obklíčení. Z jedné strany na ni čekala parta tyranů a dál v lese se procházel Bohdan. Obou setkání se bála. Chvilku se jen tak potulovala po okolí, dokud si neuvědomila, že už vlastně vůbec netuší, kde je.

Chodím v kruhu, zjistila, když podruhé rukou ohmatávala tentýž vyschlý pařez a na prstě jí zasychala smůla. Musela tu bloudit alespoň hodinu. Poprvé v životě se jí zmocnila panika. Měla pocit, jako by oslepla, tu a tam narazila do stromu, klopýtala o kořeny a tílko s ramínky měla potrhané a špinavé. Vůně jehličí, kterou v létě vždy milovala, se jí drala do nosu jako znamení vlastní záhuby.

Po čase se jí zdálo, že slyší zvuk heligonky. Zaposlouchala se pozorně, aby se nenechala zmást ozvěnou. Při pomyslení, že je pouze kousek od Prašky a všech známých tváří, se šťastně rozběhla za zvuky. Strmé stoupání oznamovalo, že se blíží k cíli.

Upatlaná, uplakaná, téměř po čtyřech se přidržovala větví a lezla nahoru. Musí se vrátit zpět mezi lidi. Jinak zde může zůstat navěky, říkala si, když stoupala vzhůru srázem.

Měla před sebou poslední převýšení. Hlasy se ozývaly stále blíž. Čekalo ji už jen pár minut v tomto tmavém lese, což jí dodávalo energii. Ale větev, které se přidržela, byla ztrouchnivělá a ona se s bezradným mácháním rukama skutálela zpět dolů tím posledním strmým svahem. Plakala zuřivostí, klela a modlila se.

„Pane Bože, dej mi světlo, které by mě vyvedlo z této strašné situace. Pane Bože, prosím, nezapomínej na svou oddanou Lindu a sešli jí světlo.“

Když se postavila na nohy a neúspěšně se snažila zapnout svou starou nokií, aby zjistila, kolik je hodin, uvědomila si, že v lese opravdu něco svítí. Vypadalo to jako vatra, jako oheň založený někde mezi stromy. Linda překvapením otevřela ústa.

Bůh jí seslal světlo.

Plamen se však přibližoval a údiv se rychle změnil v hrůzu. Něco, co stále více připomínalo bublající lávu vytékající ze sopky, utíkalo, stejně jako ona, nahoru směrem k Prašce a zakopávalo o kořeny. Odhodila mobil a z posledních sil se rozběhla do strmého svahu. Vyskočila a zachytila se rukama o mladé stromky trčící ze země. Plamen se stále přibližoval a jeho záře ve tmě připomínala něco nadpozemského a dábelského.

Už jen pár metrů a uvidí celou vesnici. Utíkala jako o život a z hrdla se jí dral křik plný zoufalství a děsu.

Robo Svačina položil plechovku piva na zem a překvapeně se ohlédl směrem k lesu. Díky světlu z vatry jasně rozeznával útlou siluetu. Byla to běžící dívka, špinavá a podrápaná. Společnost ztichla a několik mužů se jí mlčky vydalo naproti. Po chvíli se ozval mezi lidmi šum. Šokovaná dívka nebylo to jediné, co les vyplívl.

O pár vteřin později se do kopce vyšplhalo něco dalšího, něco, co mohlo ještě před chvílí připomínat tělo. Nyní to připomínalo spíše kus hořícího polena. Vlasy, oblečení i ruce, kterými někdejší tělo v panice hýbalo, se změnily v plameny. Tvář byla zpola černá, příšeře zůstalo pouze jedno oko, které svou bělostí svítilo ze

2. kapitola

„Gut mórnink,“ přivítali ho.

Ve třetím patře policejní stanice působil tlumený smích nakažlivě. Spouštěl se od stolu ke stolu, od kolegy ke kolegovi jako nebezpečná lavina.

René Juhász vnímal úšklebky na tvářích nových spolupracovníků, ale na posměšky nereagoval. Bez jakékoliv změny výrazu odhodlaně kráčel do své kanceláře.

„Helou, mistr Orange,“ dodal další z mužů a dětinské chichotání přerostlo v hromadný záchvat smíchu.

Nic. Bude se tvářit, že se nic neděje. Tak jako každé ráno v posledních dvou týdnech. Vždyť je to jednou přestane bavit.

Dlouhou chodbou hlavní kanceláře prošel vzpřímeně. Když se za ním konečně zabouchly šedé plechové dveře a on zůstal v malé vyhráté místnosti sám, spokojeně si oddechl. Šedé, pod pažemi zpocené sako odhodil na věšák, špinavé špičky bot otřel o kalhoty a svůj vzhled pro jistotu zkontroloval v kulatém zrcadle s fialovým rámem. Šlo o jediný předmět, který zanechala v kanceláři její bývalá majitelka.

S nadějí si pomyslel, že se kolegové tentokrát bavili něčím opravdu konkrétním. Možná má na košili flek od zubní pasty

nebo ve vlasech kusy jídla. Ale nic takového na sobě v zrcadle nepozoroval.

Musel si přiznat, že kdyby měl na tváři přilepený rovnou celý kus mozzarellové pizzy, nevypadal by o nic hůře než ve skutečnosti. Pleť měl velmi světlou a kvůli malým jizvičkám, pozůstatku planých neštovic, působila hrudkovitě, jako kvalitní balkánský sýr. Jeho hlava byla kulatá, oči nevýrazné, rty nevýrazné, postava nižší a zavalitá. Così však na jeho vzhledu výrazné bylo – husté zrzavé vlasy. Byl to ten odstín oranžové, který připomínal neonový zvýrazňovač. Svítily už zdálky a určitě by ho díky nim dokázali identifikovat i v té největší tmě. Jako dítě, a zejména v pubertě, si kvůli nim vytrpěl množství pitomých poznámek. Říkali mu Zrzek a Mrkev, ty přezdívky z duše nesnášel.

Po chvíli nespokojeného hodnocení vlastní tváře si pomalu sedl ke stolu. Monitor pracovního počítače odsunul na kraj a z látkové tašky s logem Batmana vytáhl svůj soukromý MacBook Air. Odmítal fungovat na čemkoliv jiném. V životě dodržoval jen několik zásad, a ta pracovat výhradně s Apple produkty patřila k těm základním.

Další zásadou, kterou si však teprve plánoval osvojit, byla ranní rozcvička.

Než počítač zapnul, roztáhl prsty na rukou a sepal je v pěst. Tento rituál opakoval několikrát za sebou, následně zabořil rozevřené dlaně do stolu a opatrně nadzvedl zadek tak, aby zatížil horní část zad a lopatky. Tento cvik mu dal pokaždé zabrat. Nakonec zavřel na deset vteřin oči, aniž zatížil víčka, a znovu je otevřel. Snažil se do cvičení zapojit i brániční dýchání, jak ho učila Silvie, ale jakmile z nafouklého břicha vypustil vzduch, hlasitě si řfhnul.

„Konečně, Juhászi. Alespoň vidím, že i vy jste chlap,“ ozvalo se nečekaně.

René překvapeně vykulil oči. Zaneprázdněn cvičením neslyšel nikoho vcházet, ale někdo přece jen otevřel těžké dveře a dostal se do jeho svatyně.

Pod zárubní se tyčila postava statného vousatého šedesátníka, s potměšilým úsměvem na kulaté tváři se opíral o futro.

Místností se rychle rozšířila vůně cibule.

„Snídal jste míchaná vajíčka?“ potáhl nosem ředitel policie a v koutku úst mu zacukal úsměv.

René v hlavě přehodnocoval různé odpovědi, dokud nepochopil, že žádná z nich není dostatečně vhodná. Seděl před vypnutým počítačem se zavřenýma očima a říhal. Dá se toto vůbec nějak vysvětlit?

Upřel tedy na šéfa prázdný pohled a beze slov čekal na svůj ortel.

„No nic,“ zahlásil ředitel po chvilce trapného ticha a na tváři se mu usadil mnohem vážnější výraz. „Vidím, že se odpovědi ohledně vaší snídaně nedočkám. Mám ale mnohem důležitější otázky. A ty se týkají vaší práce. Pevně věřím, že vás jedno říhnutí neodrovnalo natolik, abyste zůstal zaražený během celého rozhovoru.“

V jeho tónu ucítil ironii.

„Samozřejmě. Promiňte,“ vyšlo z něj nakonec.

„Skvělé. Tak pojďme na to.“

Vypadalo to, že od něj šéf očekává nějaký projev, jenže on netušil jaký. Stáhl břicho a zavrtěl se na židli v naději, že jeho nadřícený promluví první. Nic se však nedělo, tak se jenom hloupě usmíval.

„Haló! Juhászi! Odpovězte mi. Máte alespoň šajnu o tom, proč jsem tady? Nebo vám mozek v dnešních vedrech úplně změkkl?“ Zněl již opravdu rozzlobeně.

René pomalu začal tušit, o čem bude řeč. Popravdě přemýšlel už delší dobu, proč si ho šéf zatím nedal předvolat. Všechny ty posměšky a ponižování a neschopnost spolupracovat. Takto se v kolektivu fungovat nedá, to mu bylo jasné. Nečekal však, že se to bude řešit až dva týdny po jeho nástupu. Trpěl už opravdu dlouho.

Každý den si říkal, že situaci s kolegy nějak urovná. Půjdou na pivo, seznámí se, možná skamarádí. Večer co večer si plánoval slova, kterými k nim promluví, ale zatím nikdy nenašel odvahu.

Nakonec usínal s představou, že všem vykřičí, že on tu neměl být a že on tu vlastně ani vůbec být nechce.

Policistou se stal proti své vůli. Otec zastával významnou funkci na policejním ředitelství v Bratislavě a vždy toužil po tom, aby syn pokračoval v jeho šlépějích. Přestože byl René již jako dítě nešikovný a namísto fotbalu s kamarády upřednostňoval odborné knihy a později počítač, otec neochvějně věřil, že se ze syna stane dobrý strážce zákona. René by mu určitě oponoval, kdyby otec jen pár dní před maturitou nezemřel na infarkt. „Bylo to jeho přání, udělej to kvůli němu,“ nabádala ho matka a jemu nezbývalo nic jiného než souhlasit.

Roky na policejní akademii považoval za nejhorší fázi svého života. Celou dobu v koutku duše velmi dobře věděl, že se mezi fyzicky zdatné chlapy, kteří se nemohli dočkat své první zbraně, dostal jen po známosti. Spolužáci mu to dávali pocítit a on znovu utíkal ke hrám a play-stationu. Po matčině smrti zůstal úplně sám, jediní kamarádi, se kterými trávil čas, se skrývali pod přezdívkami ve virtuálním světě. Nikdy se s žádným z nich nesetkal.

O nic lépe se necítil ani na policejním prezidiu, kam nastoupil téměř ihned po ukončení studia. Vyfasoval vysněnou pozici na oddělení pro počítačovou kriminalitu, a přestože ho práce bavila, jenom málokterý z jeho kolegů si k němu našel cestu. Makal dvanáct hodin denně, vybíral si ty nejsložitější případy. Ale dobrými výsledky se nikdy nedokázal pochlubit. Každou úspěšnou kauzu si přivlastnil někdo jiný z týmu. Jeho dřina přinášela těm nejneschopnějším lajdákům z policie příplatky a speciální odměny. Cítil se jako tažný kuň, který na svých zádech vláčí obrovský náklad, a když se mu po náročné fušce podaří vše přinést na určené místo, ve žlabu už není ani kousek žrádla. Pak stačí, že se pokazí jedna jediná věc. Jeden jediný nezajímavý případ, který mu proteče mezi prsty. A na čele se objeví nálepka SELHÁNÍ. Odstřel, převelení, neschopnost a ztráta důvěry. To byla slova, kterými ho tehdejší šéf se smutkem v hlase počastoval. „Tohle se prostě nemůže opakovat, ne na mém oddělení, Juhászi, zkuste to jinde.“

Chtěl oponovat. Má přece dlouholeté zkušenosti v kyberkriminalitě, vyzná se v souborech a systémech jako nikdo jiný, je ho zapotřebí, čeká ho kariéra, měli by si ho vážit! Ale žádná z těchto myšlenek neopustila jeho hlavu. Nakonec pouze zbaběle souhlasil a svěsil hlavu. Za pár týdnů přijel se dvěma kufry na železniční stanici na severozápad Slovenska.

Toto je můj nový domov, pomyslel si s hrůzou. Vysoké kopce hrůzostrašně zakrývající horizont a hrstka lidí potulujících se po ulicích s igelitkami v rukou. Nic vzdálenějšího od svého snu o úspěšném policistovi s praxí v IT si ani neuměl představit. Kvůli výraznému maďarskému přízvuku, který zdědil po obou rodičích, mu na nádražních záchodcích sotva rozuměli. Přišlo mu, že si ho kolemjdoucí prohlížejí jako slona v zoo, bál se být jen promluvit. Jejich libozvučná slovenština mu trhala uši.

Rychle pochopil, že to nebylo šťastné rozhodnutí. Na krajské kriminálce hledali člověka se zkušenostmi. Volali po posile, která se orientuje v prostředí násilné kriminality, chtěli drsného chlapa do terénu. Potřebovali doplnit tabulku a v Bratislavě se potřebovali někoho zbavit. Stal se odfajfknutým políčkem ve výroční statistice.

Skutečné problémy začaly, když ho šéf požádal, aby se svým kolegům představil a uvedl něco z předchozích zkušeností. Poctivě si připravil podrobnou prezentaci o svém očekávaném přínosu pro místní sbor. Myslel si, že z něj na oddělení, které před svým příjezdem považoval za venkovské a nezkušené, udělá množství údajů a grafů hvězdu. Když poprvé vstoupil do místnosti, v osazenstvu to zašumělo. Zaměstnanci kriminálky zřejmě čekali namakaného policistu s charismatem Jamese Bonda. Takového, který jim předá zkušenosti ze světa a navrch přidá několik zábavných vtipů. Po chvíli váhání se před ně postavil on. Zrzavý uhrovitý třicátník, který vraždu viděl jedine v počítačových hrách a který nejvíc na světě nesnášel mluvení před publikem. Cítil, jak se mu ve tváři začínají objevovat červené fleky studu, s tím svým nešťastným maďarským přízvukem pouze dokola opakoval úvodní slova.

Muži jeho slabost okamžitě odhalili. Spustil se na něj proud odborných otázek, na které nedokázal odpovědět, a stále více a více se zamotával do vlastních slov.

„Could we switch in English?“ zeptal se ramenatý chlap za hromadného smíchu všech přítomných. Předstírali, že jeho slovům kvůli přízvuku nerozumějí, což ho rozčílilo k slzám. Barva jeho tváře se sjednotila s neonovými vlasy.

„Hey, Orange, rozumíš nám?“ posmíval se další z party. „Jak chceš hledat mrtvolu, když neumíš ani mluvit? Nebo se budeme bavit anglicky?“

Poprvé v životě si uvědomil, že práce, kterou dosud považoval za obdivuhodnou, je jen práce úředníka – pracoval s dokumenty a vyhodnocoval. To mu šlo. Byl poctivý a měl vytříbené logické myšlení, snadno a rád přicházel k závěrům, které ostatní přehlíželi. Nikdy nebyl policistou v pravém slova smyslu, takovým, na kterého by byl otec hrdý.

Během následujících dvou týdnů se v tom jen utvrzoval. Stal se terčem vtípů a jejich zlomyslnost se den za dnem stupňovala. Čekal, že mu kolegové namažou kliku od kanceláře zubní pastou nebo udělají nějaký jiný kousek jako z dětského tábora.

Překvapilo ho, že šéf nešťastnou situaci, do níž se dostal, přehlížel. Měl pocit, že se pupkatý muž nerad mísí do konfliktů v kolektivu, často zdůrazňoval, že ho zajímají výsledky.

Nyní však seděl přímo před ním, smál se jeho nešťastnému říhnutí a tvářil se, že čeká na nějaké důležité vyjádření.

Má si sypat popel na hlavu? Nebo ho přesvědčovat o svých schopnostech?

Znovu se zhluboka nadechl a nešťastný pohled upřel přímo na nadřízeného.

Ale toho už zjevně přešla trpělivost.

„Juhászi, pokud nezačnete reagovat, tak přísámbohu zavolám do Bratislavy, ať mi oskenují papíry o vaší svéprávnosti! Snad tam nedrželi devět let na oddělení něměho!“ praštil šéf do stolu a v jeho

hlase už nebyl ani náznak úsměvu. „Četl jste to? Četl jste tu zprávu?“

Mimoděk pootevřel ústa. „Jakou... jakou zprávu?“ Vysoukal ze sebe. Teď už opravdu netušil, co se děje.

„Poslal jsem vám to mailem, proboha.“

René se snažil zapnout pracovní počítač, ale obrazovka se ne a ne rozsvítit. Zpod hustých vlasů mu začaly pomalu stékat krůpěje potu. Z nervozity loktem zavadil o svůj MacBook, a ten s bouchnutím spadl na zem.

Šéf se vztekle zavrtěl na židli. „Pracovní doba začíná v sedm, ne o půl desáté,“ řekl úsečně.

V rychlosti natákl přístupové heslo do své mailové schránky dvakrát nesprávně. Třetí pokus se podařil a před ním se na obrazovce rozsvítily doručené zprávy. Kromě e-mailů od správce sítě byla šéfova zpráva jediná v celé schránce. Zastyděl se za vlastní zbytečnost.

„Je to článek z novin, naše informace nejsou tak bombastické. Ti neschopní regionální pisálkové znovu zveličují,“ vysvětloval šéf, zatímco se přesunul za jeho záda.

„Doufám, že alespoň čtete noviny,“ pokračoval muž a René ucítil jeho dech na krku. Mimoděk se otrásl.

Jasně že čte noviny. Guardian i Independent. Každé ráno s iPadem na záchodě. Ale místní plátky do rukou nevzal celé měsíce. Politika ho nezajímala a lokální celebrity neznal. Drobné zločiny z regionů považoval za méněcenné a hloupé. S mezinárodním IT zločinem, kterému se nedávno věnoval, měly málo společného, a nevěnoval jim tedy žádnou pozornost.

To, co po chvíli rozklikl ve zprávě, ho však zaujalo. Titulní fotka v článku byla ilustrační, ale silná. Na stole v márnici leželo ohořelé lidské tělo.

Velký titulek hrůzu ze snímku ještě znásobil.

Šokující! Žena z Terovců uhořela během oslav slunovratu. Jde o pomstu?

Pustil se do čtení.

Iveta K. (37) z obce Terovce na severním Slovensku svou dceru už neobejme. V sobotu během místních oslav v přírodě zemřela tragickou smrtí, kterou si neumí vysvětlit ani její nejbližší. „Je to velmi smutné! Byla to dobrá žena, všichni jsme ji měli rádi,“ vzpomíná sousedka zesnulé. „Takový hrozný konec si opravdu nezasloužila.“

Iveta oslavovala společně se svými sousedy jen pár kilometrů od svého domova. Šlo o tradiční posezení na počest nejdelšího dne v roce, letního slunovratu. Matka teprve jedenáctileté Lindušky se během večera záhadně vytratila a Terovčané ji znovu spatřili až před půlnocí vycházet z lesa. Oblečení na těle jí hořelo a oheň jí požíral tvář. Po chvilce trápení padla na zem a v bolestech zemřela.

„Na ten pohled nikdy nezapomenu,“ popisuje sousedka. „Vypadala jako hořící pochodeň. Nejprve jsme ani nevěděli, kdo to je. Báli jsme se být jen pohnout.“

Zda tato žena uhořela náhodou, nebo jde o záměr, ukáže policejní vyšetřování. Sousedka zesnulé však naznačuje, že by mohlo jít o pomstu. „Nikdo přece neshoří jen tak,“ dodává a vyzývá policii, aby si na smutný případ z Terovců pořádně posvítila.

Článek byl podepsán pouze novinářskou zkratkou a Reného překvapil i fakt, že se nikde neuvádělo jméno sousedky, která mluvila o pomstě. Nikde neviděl ani důvod, proč by chtěl někdo ženě ublížit. Text si přečetl dvakrát za sebou, aby se ujistil, že všemu porozuměl. Pak se otočil k šéfovi, jehož těsná blízkost ho znepokojovala.

„Kde jsou ty Terovce?“

„Daleko v prdeli, směrem na sever. Nikdy jsem tam nebyl,“ pokrčil muž robustními rameny. „Říša vám mailem pošle všechny informace ze spisu. Původně to měli dělat kluci z okresu a přiznám se, že nebyť toho článku, smetli bychom to celé ze stolu. Ale můžete se na to podívat, ať máte co dělat, dokud se tady nerozkoukáte. Ostatní mají práce nad hlavu. Tvrdí, že to je nešťastná náhoda, ta ženská se prý ráda napila a v hospodě ji viděli častěji než doma. Takže je